



ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK

## JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Tomáše Foltase, Ph.D. a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D., v právní věci žalobce: **Honební společenstvo Lhota – Vlasenice**, Vlasenice 18, 394 70, IČ 70984271, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina, odbor lesního a vodního hospodářství a zemědělství**, se sídlem úřadu v Jihlavě, Žižkova 57, 587 33, za účasti Honebního společenstva Kamenice nad Lipou, Kamenice nad Lipou, Gabrielka 4, 394 70, IČ 60662671, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu:

### t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, odboru lesního a vodního hospodářství a zemědělství, ze dne 31. 7. 2008, č.j. KUJI 52072/2008, sp. zn. OLVHZ 1563/2007 Fr-7, **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

### O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Městského úřadu Pelhřimov, odboru životního prostředí (dále též „správní orgán prvního stupně“), ze dne 27. 3. 2008, č.j. OZP/07/3617-28, byl zamítnut návrh Honebního společenstva Lhota - Vlasenice na uznání společenstevní honitby Lhota – Vlasenice (dále též „HS Lhota – Vlasenice“). K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí částečně změněno rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 7. 2008, č.j. KUJI 52072/2008, sp. zn. OLVHZ 1563/2007 Fr-7; žalovaný v označeném rozhodnutí nově vyslovil, že zamítá návrh přípravného výboru Honebního společenstva Lhota – Vlasenice ze dne 21. 8. 2002 a ze dne 14. 7. 2003 a odmítá uznat společenstevní honitbu Lhota – Vlasenice“. Ve zbytku bylo napadené rozhodnutí potvrzeno.

Proti citovaným správním rozhodnutím podal žalobce včasnou žalobu, kterou namítá, že správní orgán prvního stupně ani žalovaný se neřídily rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2006, sp. zn. 29 Ca 140/2004, na jehož odůvodnění žalobce odkázal. Oba orgány ve svých rozhodnutích citují judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, z níž si však vybírají pouze závěry, které zdánlivě podporují jejich rozhodnutí. Žalobce dále uváděl, že původní Honební společenstvo Kamenice nad Lipou bylo založeno v rozporu s § 6 odst. 3 zákona č. 23/1962 Sb., o myslivosti, a nemělo žádné stanovy. Tato okolnost zpochybňuje transformaci jmenovaného honebního společenstva, ale též potvrzuje právo vlastníků honebních pozemků, aby před konáním transformační valné hromady ukončili své členství v tomto honebním společenstvu a při splnění zákonem stanovených požadavků založili vlastní honební společenstvo, tedy HS Lhota – Vlasenice. To bylo založeno v souladu se zákonem a bylo registrováno. Není pochyb o tom, že s řízením o registraci honebního společenstva je spojeno i řízení o uznání společenstevní honitby, resp. jediným důvodem vzniku společenstva je uznání společenstevní honitby. Žalobce splnil všechny předpoklady pro uznání honitby. Oběma orgánům státní správy je známo, že z důvodu způsobu hlasování a rozhodování v honebním společenstvu nemohli a nemohou vlastníci honebních pozemků zahrnutých dosud do honitby Kamenice nad Lipou, kteří z něho vystoupili a založili HS Lhota – Vlasenice, dosáhnout rozdělení dosavadní společenstevní honitby Kamenice nad Lipou, přesto jim právě tento postup správní orgány doporučují. Žalobce dále uváděl, že nezpochybňuje závěry nálezů Ústavního soudu, avšak je toho názoru, že zásada, že zánikem členství vlastníka honebního pozemku v honebním společenstvu nedochází ke změně honitby, platí pouze u honebních společenstev, která byla legálně transformována, avšak nelze ji aplikovat na přechodné období vymezené nepřímou v § 69 odst. 1 a 2 zákona – tedy od účinnosti zákona do 31. 3. 2003. V tomto přechodném období mohli vlastníci honebních pozemků ukončit členství v honebních společenstvech, zakládat společenstva nová, což se v praxi i stalo. Předpokladem tohoto pak bylo vystoupení z dosavadního honebního společenstva ukončením členství oznámením učiněným před tzv. transformační valnou hromadou. Žádné z rozhodnutí Ústavního soudu ani Nejvyššího správního soudu neodráží konkrétní situaci, v níž se nachází žalobce, tedy zejména tzv. přechodné období, ve kterém bylo možno, jak popisuje Krajský soud v rozsudku sp. zn. 29 Ca 140/2004, založit nové honební společenstvo po předchozím vystoupení z původního (a po transformaci a po vystoupení části členů – vlastníků honebních pozemků – nadále existujícího) honebního společenstva. Citovaný rozsudek krajského soudu pak není v rozporu s judikaturou Ústavního soudu či Nejvyššího správního soudu, o niž se opírá napadené rozhodnutí žalovaného. Naopak vytváří výkladový rámec pro řešení situace, v níž se nachází žalobce. Závěrem žalobce navrhl, aby rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně byla zrušena.

Ze soudního spisu dále vyplývá, že žalovaný podal k žalobě písemné vyjádření, ve kterém zejména uvedl, že žaloba neobsahuje nové skutečnosti, které by měly význam pro výsledek řízení, a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dodal, že právní názory Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu byly zohledněny při rozhodnutí ve věci, přičemž tyto soudy nepotvrdily dřívější úvahu o tom, že postačuje projevení vůle člena honebního společenstva před konáním transformační valné hromady nebýt jeho členem k tomu, aby bylo možno vyčlenit jeho honební pozemky z uznané honitby a založit honební společenstvo a novou společenstevní honitbou. Pokud vznikla pochybnost o rozporu založení HS Kamenice nad Lipou se zákonem, měl kterýkoli člen dotčeného společenstva v souladu s § 22 odst. 8 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o myslivosti“), možnost domáhat se soudní cestou určení neplatnosti transformační valné hromady. Je nepochybné, že osoby podílející se na ustavující valné hromadě žalobce dne 10. 8. 2002 byly do 31. 12. 2002 členy HS Kamenice nad Lipou a měly tedy možnost

žalobu podat, což nikdo z nich neučinil. Správním orgánům nebyl předložen rozsudek o neplatnosti transformační valné hromady konané dne 4. 8. 2002. To by mělo nepochybně význam proto, že při nedoložení transformace honebního společenstva by jak společenstvo, tak i společenstevní honitba zanikly a vznikl by prostor „volných“ honebních pozemků pro uznání nové honitby Lhota – Vlasenice. Nelze činit závěr o nemožnosti prosadit rozdělení honitby, když se o tuto možnost nikdo ani nepokusil. Vlastníci honebních pozemků navrhované honitby Lhota – Vlasenice tedy nevyužili všech zákonných možností k rozdělení honitby Kamenice nad Lipou, přičemž uvedená konstrukce ohledně zakládání nových honiteb a honebních společenstev v přechodném období nemá zákonnou oporu. S odkazem na výše uvedené proto žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Ze spisu dále vyplývá, že proti napadenému rozhodnutí byl žalobcem podán podnět k přezkumnému řízení podle § 94 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), jemuž bylo rozhodnutím Ministerstva zemědělství ze dne 10. 3. 2009, č.j. 37418/2008-16230, vyhověno a napadené rozhodnutí žalovaného změněno tak, že se „rozhodnutí Městského úřadu Pelhřimov, odboru životního prostředí, ze dne 27. 3. 2008, č.j. OZP/07/3617-28, ruší a věc se vrací tomuto orgánu k novému projednání a rozhodnutí“. Ze soudního spisu však rovněž vyplývá, že proti tomuto rozhodnutí podalo Myslivecké sdružení Kamenice nad Lipou rozklad, kterému bylo vyhověno rozhodnutím ministra zemědělství ze dne 19. 8. 2009, č.j. 26686/2009-10000, jímž bylo označené rozhodnutí zrušeno a přezkumné řízení (rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 31. 7. 2008, č.j. KUJI 52072/2008, sp. zn. OLVHZ 1563/2007 Fr-7) zastaveno.

Krajský soud nařídil na den 17. 8. 2010 ve věci ústní jednání. V rámci nařízeného jednání setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích. Žalobce při tomto jednání provedl rekapitulaci dosavadních řízení. Zdůraznil, že i zdejší soud před čtyřmi roky ve stejné věci rozhodl v jeho prospěch a uložil správním orgánům, jak mají postupovat, avšak řízení se protahovalo natolik, že byly vydány předmětné rozsudky Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, kterými se nyní řídil žalovaný. Tyto podle žalobce však nejsou přesným odrazem předmětného problému a není nutno podle nich postupovat. Dodal, že transformace Honebního společenstva Kamenice nad Lipou, jakož i jeho založení neproběhlo podle platných předpisů. Dále žalobce uváděl, že v době transformace označeného společenstva žalobce (jeho členové) splnili zákonem stanovené podmínky, resp. dali jasně najevo, že nehodlají dále setrvat v honebním společenstvu a chtějí si založit nové. Přesto valná hromada označeného společenstva vůbec nejednala o jejích výpovědích, resp. nebrala je v potaz. Následně tak učinil i Okresní úřad Pelhřimov a transformoval společenstvo se všemi pozemky. Žalobci (jeho členům) bylo až po téměř ročním průtahu sděleno, že vzniklo dvojí členství, a že nelze mít honitbu tam, kde už jedna je. Žalobce je však názoru, že má právo na to, aby si honitbu užíval, protože podmínky, které měl splnit, splnil. Dodal, že podle Listiny základních práv a svobod má každý právo nakládat se svými pozemky dle svého uvážení v rámci zákonných mezí. Závěrem vyslovil přání, že se zdejší soud přikloní ke svému původnímu názoru a uzná honitbu tak, aby žalobce mohl provozovat právo myslivosti na svých pozemcích. Požádal o přiznání náhrady nákladů řízení. Žalovaný při jednání zejména uvedl, že zákon o myslivosti není jednoduchá norma, avšak v současné době již existuje ustálená judikatura na danou problematiku, a proto žalovaný nerespektoval právní úvahy a názory Ministerstva zemědělství, resp. zdejšího soudu, a odůvodnil to ve svém rozhodnutí. Výslovně dodal, že bylo rozhodnuto podle jeho nejlepší vůle a svědomí. Odkázal na vyjádření k žalobě. Náhradu nákladů řízení nepožaduje.

Před tím, než se Krajský soud v Brně začal zabývat důvodností žaloby, zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl přitom k názoru, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (ve smyslu ustanovení § 68 a § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

### **Žaloba není důvodná.**

Předmětem řízení před správními orgány byla otázka, zda oznámením vůle ukončit členství v transformujícím se HS Kamenice nad Lipou před konáním transformační valné hromady a ukončením tohoto členství došlo zároveň k vyčlenění honebních pozemků, které byly součástí uznané společenstevní honitby HS Kamenice nad Lipou, a jsou tak splněny podmínky pro uznání společenstevní honitby HS Lhota – Vlasenice.

Podle § 18 odst. 1 až 3 zákona o myslivosti: *(1) Návrh na uznání honitby podává vlastník honebních pozemků nebo přípravný výbor honebního společenstva (§ 19 odst. 4) orgánu státní správy myslivosti. Splňuje-li návrh podmínky stanovené v § 17 tohoto zákona, musí orgán státní správy myslivosti vydat rozhodnutí o uznání honitby. (2) Návrh na uznání vlastní honitby může podat vlastník souvisejících honebních pozemků, které splňují podmínky uvedené v § 17. (3) Vlastník honebních pozemků může spolu s dalšími vlastníky honebních pozemků vytvořit honební společenstvo, které pak může při splnění podmínek uvedených v § 17 podat návrh na uznání společenstevní honitby.*

Podle § 26 odst. 1 až 3 zákona o myslivosti: *(1) Převede-li člen honebního společenstva vlastnické právo k honebním pozemkům, které jsou součástí společenstevní honitby, jeho členství v honebním společenstvu zaniká; nabyvatel těchto pozemků se stává členem honebního společenstva, pokud do 30 dnů ode dne vzniku jeho vlastnického práva neoznámí písemně honebnímu společenstvu, že s členstvím nesouhlasí. (2) Členství v honebním společenstvu dále zaniká v případě, že správní úřad k tomu oprávněný podle tohoto zákona prohlásil pozemky ve vlastnictví člena honebního společenstva za nehonební. (3) Člen honebního společenstva může ukončit své členství na základě písemného oznámení; členství zaniká posledním dnem kalendářního roku, ve kterém bylo oznámení učiněno.*

Podle § 31 zákona o myslivosti: *(1) Vyžadují-li to zásady řádného mysliveckého hospodaření, může orgán státní správy myslivosti povolit změnu honitby vyrovnáváním hranic nebo výměnou honebních pozemků (dále jen "změna honitby"). Při změně honitby se nepřihlíží k územním hranicím obcí, okresů nebo krajů a výměry směřovaných pozemků nemusí být stejné. (2) Návrh na změnu honitby podávají držitelé dotčených honiteb společně, a to orgánu státní správy myslivosti, do jehož územního obvodu zasahují dotčené honební pozemky největší částí. Nedohodnou-li se vlastníci dotčených honiteb na předložení společného návrhu na změnu honitby, může návrh podat kterýkoliv z nich. Jde-li o společenstevní honitbu, podá návrh honební společenstvo. (3) Změnu honitby podle odstavců 1 a 2 orgán státní správy myslivosti nepovolí, pokud by vedla ke změně celkové výměry alespoň jedné z dotčených honiteb o více než 10 %. V důsledku změny honitby může klesnout její výměra i pod tímto zákonem stanovenou minimální výměru. Rozhodnutím o změně honitby*

*nezaniká nájem honitby, je-li sjednán. (4) Změnu honitby vyplývající ze změn vlastnictví honebních pozemků, o kterou požádá vlastník honebních pozemků, provede orgán státní správy myslivosti vždy k 31. prosinci roku následujícího po roce, v němž vlastník o úpravu požádal. (5) Orgán státní správy myslivosti může na návrh držitele honitby, orgánu ochrany přírody nebo orgánu státní správy lesa v odůvodněných případech rozhodnout o změně minimálních nebo normovaných stavů zvěře pro danou honitbu. (6) Honitba zaniká: a) zrušením, sloučením nebo rozdělením honitby na žádost jejich držitelů a nabytím právní moci nových rozhodnutí o uznání honitby, b) zrušením honebního společenstva, c) poklesne-li výměra honitby pod minimální výměru v důsledku změny vlastnického práva k honebním pozemkům, zaniká honitba k 31. prosinci roku následujícího po roce, v němž k poklesu došlo, d) prohlásí-li orgán státní správy myslivosti v honitbě více než 10 % pozemků pod stanovenou minimální výměru za nehonební, zaniká honitba k 31. prosinci roku následujícího po roce, v němž k prohlášení došlo, e) rozhodnutím orgánu státní správy myslivosti, není-li ohrazení obory funkční a nezjedná-li držitel honitby v přiměřené lhůtě stanovené orgánem státní správy myslivosti nápravu.*

Podle § 69 odst. 1 a 2 zákona o myslivosti: *(1) Honitby a obory uznané podle dosavadních předpisů zůstávají zachovány; to platí i pro obory o výměře nižší než 50 ha a samostatné bažantnice uznané podle dosavadních předpisů, které se stávají honitbami podle tohoto zákona, i když nedosahují výměry 500 ha. Pokud honitba nebo obora uznaná podle dosavadních předpisů dosahuje zákonné výměry podle tohoto zákona, ale nesplňuje ostatní požadavky na tvorbu honitby, je osoba, které byla honitba uznána podle dosavadních předpisů, povinna podat do 31. prosince 2002 orgánu státní správy myslivosti návrh na uvedení honitby do souladu s tímto zákonem, jinak honitba zaniká k 31. březnu 2003. (2) Právní povaha honebních společenstev vzniklých podle dosavadních předpisů se řídí ustanoveními tohoto zákona ode dne jeho účinnosti. Honební společenstvo přijme stanovy, popřípadě je přizpůsobí úpravě podle tohoto zákona a zvolí orgány nejpozději do 9 měsíců ode dne účinnosti tohoto zákona, jinak honební společenstvo a společenstevní honitba zanikají. Po zániku honebního společenstva se provede likvidace.*

Z relevantní judikatury projednávané věci se týkající je pak třeba uvést rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2006, sp. zn. 8 As 27/2005 (publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 5/2009), podle něhož „Řízení podle § 69 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, má za cíl pouze transformaci honiteb do stavu odpovídajícího nové zákonné úpravě (§ 69 odst. 1 zákona) stejně jako odpovídající změnu honebních společenstev (§ 69 odst. 2 zákona). V rámci těchto řízení proto může být řešen soulad dříve uznaných honiteb, které zůstávají zachovány, s novou právní úpravou (§ 69 odst. 1 zákona), nikoliv však změna těchto honiteb, která je sice možná, ale pouze v rámci odpovídajících ustanovení zákona o myslivosti“. V rozsudku téhož soudu ze dne 27. 6. 2007, sp. zn. 9 As 18/2007, přístupný na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz), se pak uvádí, že „Se zánikem členství vlastníka honebních pozemků v honebním společenstvu nelze spojovat vyčlenění jeho pozemků z honitby, jejímž držitelem [§ 2 písm. m) zákona č. 449/2001 Sb.] je toto honební společenstvo. Tato honitba je totiž uznána (a pozemkově vymezena) správním rozhodnutím [§ 2 písm. i), § 18 odst. 1] jako celek a vystoupení člena z honebního společenstva se tohoto správního rozhodnutí o uznání honitby nemůže dotknout (§ 18 odst. 1)“. Dále lze poukázat na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2007, sp. zn. 1 As 47/2005, přístupný na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz), který vyslovil, že „Ze žádného ustanovení zákona o myslivosti ale nevyplývá, že by zánik členství v honebním společenstvu znamenal automatické vyvázání odpovídajících honebních pozemků ze společenstevní honitby. Změna honitby se totiž může odehrávat pouze v zákonném rámci a za související aktivity orgánu státní správy

*myslivosti (§ 31 zákona o myslivosti). Tvrzení, že v posuzovaném případě byl průběh transformační valné hromady H. s. L. nepodstatný, je proto nutné odmítnout, neboť pohyb honebních pozemků ze stávající honitby do honitby nové je možný jen v zákonem stanoveném rámci. Jestliže tedy bylo původní honební společenstvo transformováno, tj. nezaniklo, nemohou pozemky tohoto honební společenstva být současně součástí honebního společenstva stěžovatele“. Významný pro projednávanou věc je též nálezní pléna Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 3/06 (publikovaný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu pod č. 41/2007 ve svazku 44), podle kterého „Stejně tak je zřejmé, že samotným zánikem členství nedochází k žádné změně honitby; ta je totiž „uznána“ (a pozemkově vymezena) správním rozhodnutím (§ 2 písm. i/, § 18 odst. 1) jako celek, jenž je tvořen konkrétními souvislými honebními pozemky (§ 17 odst. 2, věta první). Pozemky vlastníka, jehož členství zaniklo, zůstávají proto součástí honitby, v jejímž rámci vykonává myslivost (§ 17 odst. 1), resp. právo myslivosti (§ 19 odst. 1 písm. b/), nadále honební společenstvo, neboť vystoupení člena z honebního společenstva se nemůže dotknout správního rozhodnutí o uznání honitby (§ 18 odst. 1)“.*

Ze správního a soudního spisu vyplynuly pro zdejší soud následující podstatné skutečnosti: HS Kamenice nad Lipou bylo ustaveno zapsáním do evidence Okresního úřadu Pelhřimov dne 28. 8. 1992, č.j. ŽP2999/92-209/1-Bá. Rozhodnutím Okresního úřadu v Pelhřimově ze dne 16. 3. 1993, č.j. ŽP/993/1993-206/1, byla HS Kamenice nad Lipou uznána společenstevní honitba Kamenice nad Lipou. Jednotliví vlastníci pozemků (kteří jsou nyní členy HS Lhota – Vlasenice) písemně oznámili ukončení svého členství v HS Kamenice nad Lipou dne 28. 7. 2002, a to ke dni 31. 12. 2002. Dne 4. 8. 2002 se konala transformační valná hromada HS Kamenice nad Lipou, na níž byly schváleny stanovy a zvoleno vedení honebního společenstva. Ze správního spisu dále vyplývá, že dne 21. 8. 2002 byla přípravným výborem podána žádost o registraci HS Lhota – Vlasenice ke dni 31. 12. 2002 a uznání společenstevní honitby Lhota – Vlasenice ke dni 1. 4. 2003. Registrace tohoto společenstva byla provedena rozhodnutím Okresního úřadu Pelhřimov ze dne 30. 9. 2002, č.j. PE 13873/2/2002, zn. RŽP/13873/2/02-206/1-Pí, který toto honební společenstvo zapsal do rejstříku honebních společenstev ke dni 20. 9. 2002. Řízení o uznání společenstevní honitby bylo přerušeno rozhodnutím Okresního úřadu Pelhřimov ze dne 19. 11. 2002, č.j. PE 12788/2002, zn. RŽP/12788/02/1-221-Fr, a žadatel byl vyzván k doplnění žádosti mj. o písemné stanovisko od HS Kamenice nad Lipou ke vzniku nové honitby a k navržené hranici s honitbou Kamenice nad Lipou. Rozhodnutím Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 13. 6. 2003, č.j. KUJI 7121/2003 OLHVZ, bylo v rámci řízení mimo odvolacího zrušeno rozhodnutí Okresního úřadu Pelhřimov ze dne 30. 9. 2002, č.j. PE 13873/2/2002, zn. RŽP/13873/2/02-206/1-Pí, jímž byla provedena registrace HS Lhota – Vlasenice, protože žádost o registraci neměla veškeré zákonem vyžadované náležitosti a celková výměra honebních pozemků nedosahovala požadovaných 500 ha. Rozhodnutím Městského úřadu Pelhřimov ze dne 17. 7. 2003, č.j. ŽP-211-5/2003-206.1-A/5, bylo rozhodnuto tak, že se návrhu na uznání společenstevní honitby podané přípravným výborem dne 21. 8. 2002 nevyhovuje a společenstevní honitba se neuznává, a to se zdůvodněním, že vlastníci pozemků byli současně členy HS Kamenice nad Lipou i Lhota – Vlasenice. Protože byla registrace honebního společenstva Lhota – Vlasenice zrušena, společenstevní honitba též nebyla uznána.

Ze správního spisu dále vyplývá, že dne 14. 7. 2003 podal přípravný výbor HS Lhota – Vlasenice nový návrh na registraci honebního společenstva a uznání společenstevní honitby Lhota – Vlasenice. Rozhodnutím Městského úřadu Pelhřimov, odbor životního prostředí, ze dne 15. 10. 2003, č.j. ŽP-3009-8/2003-206.1-A/5, bylo mj. rozhodnuto o odmítnutí provedení registrace a zápisu HS Lhota – Vlasenice do rejstříku honebních společenstev a neuznání

navržená společenstevní honitba Lhota – Vlasenice. Svoje rozhodnutí odůvodnil správní orgán tím, že navrhovatel neprokázal základní předpoklad pro vytvoření a uznání honitby ve výměře stanovené zákonem o myslivosti, když bylo zároveň prokázáno, že pozemky navrhované jako pozemky tvořící nově uznávanou honitbu jsou součástí společenstevní honitby Kamenice nad Lipou již uznané rozhodnutím Okresního úřadu Pelhřimov ze dne 16. 3. 1993, č.j. ŽP-/993/1993-206/1, a nedošlo k vyřešení vnitřních záležitostí honebního společenstva, např. rozdělení honitby. Proti tomuto rozhodnutí podal přípravný výbor HS Lhota – Vlasenice odvolání, v němž namítal, že vlastníci pozemků, kteří nechtějí zůstat v honebním společenstvu jen proto, že silou hlasů nemohou prosadit rozdělení honebního společenstva, protože vlastní jen čtvrtinu honebních pozemků, nemohou být nuceni v takové honebním společenstvu zůstat. K registraci společenstva byly splněny všechny zákonem stanovené požadavky. Rozhodnutím Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 15. 3. 2004, č.j. KUJI 1289/2004 OLHVZ, KUJIP005S3B9, bylo napadené rozhodnutí citované v předchozí větě změněno ve výroku pod bodem 3 tak, že se zastavuje řízení na přičlenění ve výroku citovaných honebních pozemků. Své rozhodnutí odůvodnil mj. tím, že vlastníci honebních pozemků nemohou svá rozhodovací práva v nově vznikajícím honebním společenstvu uplatnit s těmi pozemky, které jsou součástí již uznané honitby a tyto pozemky tak nelze počítat do pozemků nutných pro registraci honebního společenstva a uznání nové společenstevní honitby. Nebyly tak splněny základní předpoklady pro registraci honebního společenstva.

Ze správního spisu rovněž vyplývá, že rozhodnutím Ministerstva zemědělství ze dne 15. 5. 2006, č.j. 19087/2004-16230, 27673/2004-16230, bylo k podnětu přípravného výboru HS Lhota – Vlasenice zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 13. 6. 2003, č.j. KUJI 7121/2003 OLHVZ, kterým bylo v rámci řízení mimo odvolacího řízení zrušeno rozhodnutí Okresního úřadu Pelhřimov ze dne 30. 9. 2002, č.j. PE 13873/2/2002, zn. RŽP/13873/2/02-206/1-Pí, jímž byla provedena registrace honebního společenstva Lhota – Vlasenice. Rozhodnutí odůvodnilo ministerstvo tím, že v žádosti o registraci bylo doloženo, že vlastníci pozemků, kteří vstupují do HS Lhota – Vlasenice vlastnili více než 500 ha a své členství ukončili výpovědí v původním HS Kamenice nad Lipou dne 28. 7. 2002, tedy před transformační valnou hromadou posledně citovaného honebního společenstva. Vlastníci tak se svými pozemky (protože HS Kamenice nad Lipou bylo založeno v rozporu se zákonem - nemělo stanovy) mohli vstoupit do nově zakládaného HS Lhota – Vlasenice. Rozhodnutím Městského úřadu Pelhřimov ze dne 13. 7. 2006, č.j. OZP/06/2854, byla provedena obnova registrace HS Lhota – Vlasenice a obnoven zápis v rejstříku honebního společenstev provedený 20. 9. 2002 pod č.j. PE 13873/2/2002. Dne 4. 7. 2006 podalo HS Lhota – Vlasenice žádost o obnovu řízení o uznání společenstevní honitby Lhota – Vlasenice, která nebyla uznána rozhodnutím Městského úřadu Pelhřimov ze dne 17. 7. 2003, č.j. ŽP-211-5/2003-206.1-A/5. Krajský soud v Brně přitom ze své evidence zjistil, že rozsudkem zdejšího soudu ze dne 21. 11. 2006, č.j. 29 Ca 140/2004-60, bylo k žalobě HS Lhota – Vlasenice zrušeno pro nezákonnost rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 15. 3. 2004, č.j. KUJI 1289/2004 OLHVZ, KUJIP005S3B9, jakož i rozhodnutí Městského úřadu Pelhřimov, odbor životního prostředí, ze dne 15. 10. 2003, č.j. ŽP-3009-8/2003-206.1-A/5, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Soud dospěl k závěru, že žadatel o registraci shromáždil honební pozemky v celkové výměře cca 557 ha, předložil stanovy a vlastníci honebních pozemků oznámili svoji vůli ukončit členství v honebním společenstvu Kamenice nad Lipou, a to výpovědí ze dne 28. 7. 2002. Tato výpověď logicky směřovala nejen k ukončení členství ve společenstvu, ale též k vyvázání pozemků v jejich vlastnictví začleněných do honitby. Transformační valná hromada HS Kamenice nad Lipou se konala dne 4. 8. 2002, když vlastníci pozemků (potenciální budoucí členové HS Lhota – Vlasenice) podali výpověď před jejím konáním. Bylo tak nutné aplikovat § 69 odst. 2 zákona o

myslivosti, a proto k 1. 1. 2003 přešli vlastníci, kteří podali výpověď z honebního společenstva i s pozemky. V souvislosti s novým zákonem o myslivosti, podle něhož je honební společenstvo právnickou osobou, musí mít každý člen takové nově zakládané právnické osoby možnost se rozhodnout, zda v ní setrvává či nikoli. Protože v souladu se zákonem vlastníci pozemků, kteří byli členy HS Kamenice nad Lipou projeví vůli toto společenstvo opustit ještě před transformační valnou hromadou, jejich členství ke dni konání valné hromady zaniklo. Tím též došlo ke snížení výměry honebních pozemků v dosavadní honitbě o výměru pozemků vystoupivších členů. Dosavadní honební společenstvo tak již nemůže začleňovat jejich pozemky do výměry honebního společenstva, z něhož jejich vlastníci vystoupili. Protože dosavadní členové HS Kamenice nad Lipou řádně své členství ukončili, mohli i s pozemky vstoupit do nově zakládaného HS Lhota – Vlasenice. Podmínky pro registraci HS Lhota – Vlasenice tak byly splněny a v takovém případě pak orgán státní správy registraci provést musí, což svým rozhodnutím nakonec potvrdil i Městský úřad Pelhřimov dne 13. 7. 2006. S řízením o registraci honebního společenstva je spjata řízení o uznání společenstevní honitby, přičemž honební společenstvo nemůže existovat bez pravomocně uznané honitby, na níž lze vykonávat právo myslivosti. Ze správního spisu dále vyplývá, že rozhodnutím Městského úřadu Pelhřimov, odbor životního prostředí, ze dne 14. 4. 2007, č.j. OZP/06/2675-5 Še/206.1/A/5, bylo obnoveno řízení o uznání společenstevní honitby Lhota – Vlasenice ukončené rozhodnutím Městského úřadu Pelhřimov ze dne 17. 7. 2003, č.j. ŽP-211-5/2003-206.1-A/5. Usnesením Městského úřadu Pelhřimov, odbor životního prostředí, ze dne 10. 12. 2007, č.j. OZP/07/3617-20, byly ke společnému řízení spojeny věci a) Žádost přípravného výboru HS Lhota – Vlasenice o registraci HS Lhota – Vlasenice a o uznání společenstevní honitby Lhota – Vlasenice podané 21. 8. 2002 (č.j. spis. Zn. PE1387/2002 Okresní úřad Pelhřimov, ŽP-211/2003-206-A/5 Městský úřad Pelhřimov), a b) Žádost přípravného výboru HS Lhota – Vlasenice o registraci HS Lhota – Vlasenice a o uznání společenstevní honitby Lhota – Vlasenice podané 14. 7. 2003 (č.j. spis. zn. ŽP-3009/2003-206.1-A/5).

Ze správního spisu dále vyplývá, že předmětným rozhodnutím prvostupňového správního orgánu - Městského úřadu Pelhřimov, odbor životního prostředí, ze dne 27. 3. 2008, č.j. OZP/07/3617-28 Še 206.1/A/5, byl zamítnut návrh HS Lhota - Vlasenice na uznání společenstevní honitby Lhota – Vlasenice. Své rozhodnutí správní orgán odůvodnil zejména odkazem na rozhodnutí Ústavního soudu Pl. ÚS 34/03 a Pl. ÚS 3/06 a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 9 As 18/2007 a sp. zn. 5 As 41/2004, podle nichž samotné ukončení členství v honebním společenstvu neznamená změnu honitby, která je uznána správním rozhodnutím jako celek, jenž je tvořen konkrétními souvislými honebními pozemky. Pozemky vlastníka, jehož členství zaniklo, tak zůstávají součástí honitby, v jejímž rámci vykonává myslivost honební společenstvo, neboť vystoupení člena se nemůže dotknout správního rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně doplnil, že s ohledem na názory Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu není vázán rozhodnutím Ministerstva zemědělství ze dne 15. 5. 2006, č.j. 19087/2004-16230, 27673/2004-16230, či rozsudkem Krajského soudu v Brně sp. zn. 29 Ca 140/2004. HS Kamenice nad Lipou bylo zaregistrováno Okresním úřadem Pelhřimov dne 28. 8. 1992, č.j. ŽP2999/92-209/1-Bá, které je v právní moci více než deset let, přičemž správní orgán mohl rozhodnutí zrušit mimo odvolací řízení, dokud nenabylo právní moci. Správní orgán je též povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, a to jak podle § 65 odst. 2 starého správního řádu, tak i podle § 2 odst. 2 nového správního řádu. Transformaci HS Kamenice nad Lipou tak již nelze zpochybnit. Ačkoli došlo k podání výpovědi před transformační valnou hromadou HS Kamenice nad Lipou, tak § 69 zákona o myslivosti má dle závěru rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 8 As 27/2005), za cíl pouze umožnit transformaci společenstev (honitby zůstávají zachovány), nikoli změnu

honiteb, která je možná pouze postupem podle § 31 zákona o myslivosti. Ze správního spisu dále vyplývá, že proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 15. 4. 2008 odvolání, v němž uvedl, že správní orgán cituje pouze části rozhodnutí soudů, když jiné připouštějící odlišný výklad necituje. Závěry citovaných soudů mají obecný dopad případně dopad do zvláštní situace, která je však odlišná od situace odvolatele. Soudy se též nevypořádaly se všemi aspekty, jež je třeba vyložit zejména v souvislosti s § 69 odst. 1 a 2 zákona o myslivosti. Závěry Ústavního soudu je třeba aplikovat na legální transformaci honebního společenstva, nikoli však bez dalšího na přechodné období vymezené § 69 zákona o myslivosti. V tomto období mohli vlastníci společenstev ukončovat členství v dosavadních společenstvech a zakládat společenstva nová, přičemž předpokladem je oznámení před konáním transformační valné hromady dosavadního společenstva. Pokud správní orgán v odůvodnění rozhodnutí odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 5 As 41/2004, pak tento v odůvodnění též konstatuje, kromě shora citovaného závěru, že přechodné období bylo stanoveno především proto, aby jednotlivá společenstva mohla přijmout stanovy a mohly se též v tomto období změnit i honitby, příp. že účelem § 69 zákona o myslivosti bylo poskytnutí právní jistoty o rozsahu honitby dosavadním společenstvům, ale aby též mohlo v jeho rámci dojít i ke změně. Obdobně není citována část odůvodnění rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 8 As 27/2005, podle něhož si „§ 69 zákona o myslivosti klade za cíl pouze transformaci honiteb a odpovídající změnu honebních společenstev do stavu odpovídajícího zákonné úpravě“, ovšem jinak by tomu mohlo být např. „kdyby vlastníci honebních pozemků bezúspěšně usilovali o změnu honitby, odvíjející se od jejich zájmu přestoupit i se svými pozemky do jiného honebního společenstva“. Žádné z citovaných rozhodnutí se nevypořádalo s širším účelem přechodného období podle § 69 zákona o myslivosti. Nedostatky zákona nemohou být na újmu odvolateli ani vlastníkům honebních pozemků, které reprezentuje, a jejich právu založit nové honební společenstvo. Kontinuity výkonu práva myslivosti, jak o ní hovoří Ústavní soud, by bylo dosaženo i uznáním společenstevní honitby, které se odvolatel domáhá, protože uvedeného stavu nelze dosáhnout v rámci odpovídajících ustanovení zákona o myslivosti. Odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Brně, sp. zn. 29 Ca 140/2004, není se závěry jmenovaných soudů v rozporu. Návrh na uznání společenstevní honitby splňuje všechny zákonem stanovené požadavky a není důvod, pro který by mu nemohlo být vyhověno. Rozhodnutí o změně honitby HS Kamenice nad Lipou je toho pouze logickým důsledkem. Ze správního spisu konečně vyplývá, že o tomto odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 31. 7. 2008, č.j. KUJI 52072/2008, sp. zn. OLVHZ 1563/2007 Fr-7. V odůvodnění zejména uvedl, že z nálezu pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/06, plyne, že se zánikem členství v honebním společenstvu nelze spojovat vyčlenění pozemků z honitby, přičemž tento závěr nelze dovodit ani z ustanovení zákona o myslivosti, a to ani ve vztahu k přechodnému období. Účelem přechodného období byla transformace honebních společenstev nikoli zakládání nových honiteb. K uznání nové honitby mohlo dojít, pokud by existující honební společenstvo neprojevalo vůli zachovat svoji existenci v přechodném období, pak by se honební pozemky uvolnily zánikem honitby k 31. 3. 2003 a mohly být včleněny do nové honitby nového honebního společenstva, nebo v případě, kdy by uznaná honitba nesplňovala požadavky zákona, a tyto nedostatky nebyly napraveny do souladu se zákonem. Zákon též umožňoval, aby člen honebního společenstva, chtěl-li uznat novou honitbu, projevil svoji vůli na transformační valné hromadě honebního společenstva a pokusil se o rozdělení jeho honitby, případně mohl napadnout rozhodnutí valné hromady žalobou na neplatnost jejího usnesení. Právní názor Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu pak odvolací orgán upřednostnil před právním názorem Ministerstva zemědělství a Krajského soudu v Brně, neboť jde o orgány hierarchicky vyšší. HS Kamenice nad Lipou bylo zapsáno do evidence listinou Okresního úřadu ze dne 28. 8. 1992, č.j. ŽP/2999/92-209/1-Bá. Společenstevní honitba uvedeného honebního společenstva byla uznána rozhodnutím

Okresního úřadu ze dne 16. 3. 1993, č.j. ŽP/993/1993-206/1, bez časového omezení. Transformační valná hromada se konala dne 4. 8. 2002, zvolila orgány společenstva a nedošlo na ní k rozdělení honebního společenstva ani společenstevní honitby a 6. 8. 2002 honební společenstvo oznámilo, že uznaná honitba splňuje požadavky zákona pro tvorbu honiteb podle § 17 zákona o myslivosti. Registrováno bylo 18. 9. 2002 a je tak zřejmé, že došlo k transformaci v souladu s § 69 zákona o myslivosti. Rozhodnutím Městského úřadu ze dne 25. 3. 2003, č.j. ŽP-1616/2003-206/1-A/5, pak byla pro honitbu Kamenice nad Lipou stanovena jakostní třída a normované a minimální stavy zvěře a uvedeno, že jde o dodatek rozhodnutí o uznání honitby z 16. 3. 1993 a jeho nedílnou součástí. Je tak zřejmé, že nebyl důvod, aby ke 31. 3. 2003 společenstevní honitba Kamenice nad Lipou zanikla, čímž nedošlo ke vzniku volných honebních pozemků pro případné uznání společenstevní honitby Lhota - Vlasenice. Ke skutečnostem uváděným odvolatelem v odvolání žalovaný mj. uvedl, že námitka, že předmětná soudní rozhodnutí byla citována dílčím způsobem, je účelová a obecného charakteru. Žádný z použitých judikátů nepodporuje stanovisko žalobce. Při posouzení povahy judikátů jako obecných a nevztahujících se na skutkově zvláštní případ žalobce, dospěl odvolací orgán ke stejnému závěru jako správní orgán prvního stupně. Výklad Ústavního soudu, že zánikem členství vlastníka pozemku v honebním společenstvu nelze spojit vyčlenění pozemku z honitby, má obecnou platnost, a to i pro přechodné období podle § 69 zákona o myslivosti. K citaci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 5 As 41/2004 doplnil, že pro změnu honitby musí být zákonná opora, tedy rozhodnutí transformační valné hromady a ustanovení zákona o myslivosti. Námitku, že nepřesnost a nedostatky zákona nelze klást k tíži žalobce, je třeba odmítnout, když nedostatky zákona se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí pod sp. zn. 8 As 27/2005, na který odkázal. K otázce kontinuity výkonu práva myslivosti se žalovaný vyjádřil tak, že sám odvolatel připouští nemožnost faktické změny honitby podle zákona o myslivosti, pouze postupem podle § 31 zákona, sám se však takového postupu, který zákonem upraven není, domáhá. Připuštěním uznání honitby a tím automatickou změnou honitby dosavadní by mohlo dojít k situaci, kdy by dosavadní honitba přestala splňovat zákonem stanovené požadavky a zanikla by, případně by nebylo dosaženo souvislého území honebních pozemků, čímž by naopak kontinuita výkonu práva myslivosti byla narušena. Zákon o myslivosti spojuje projevení vůle členů honebního společenstva ohledně právních vztahů na uznanou honitbu pouze s jednáním a rozhodnutím valné hromady honebního společenstva. Přestože řada členů HS Kamenice nad Lipou podala výpověď před konáním valné hromady, byli tito členy až do 31. 12. 2002, což sami ve výpovědích uvedli. Měli tak možnost prosadit svoji vůli na rozdělení společenstevní honitby Kamenice nad Lipou na této transformační valné hromadě, o což se nepokusili. Pokud správní orgán nemá pravomoc změnit uznanou honitbu z důvodu vzniku honitby nové, nemůže tak učinit, stejně jako nemůže vstupovat do rozhodnutí valné hromady společenstva bez právního důvodu.

Krajský soud po přezkumu žaloby z hlediska žalobních námitek i s přihlédnutím ke shora citované recentní judikatuře dospěl k závěru, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou správná a námitky žalobce nedůvodné. Pokud žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně ani žalovaný se neřídily závazným právním názorem Krajského soudu v Brně vysloveným v rozsudku ze dne 21. 11. 2006, sp. zn. 29 Ca 140/2004, což zopakoval i při jednání soudu, pak je žalobci třeba dát za pravdu. Tato skutečnost se ovšem stává irelevantní z důvodu, že oba správní orgány se, jak je patrné z jejich rozhodnutí, řídily právním názorem vyšších soudů (Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu), které byly vysloveny až poté, co ve věci zdejší soud rozhodl. Krajskému soudu tak v projednávané věci nezbyvá než se přiklonit k právnímu názoru vyslovenému Nejvyšším správním soudem, resp. Ústavním soudem. S námitkou žalobce, že správní orgány použily při odůvodnění svých rozhodnutí

pouze části soudních rozhodnutí, jež podporovaly jejich názor, nelze souhlasit. Správní orgány vyšly ve svých rozhodnutích z jednoznačných závěrů Nejvyššího správního soudu, resp. Ústavního soudu, které respektovaly v jejich celé šíři. Ostatně žalobce nespecifikoval, které části právních názorů správní orgány nerespektovaly. Pokud žalobce (na rozdíl od žaloby) ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uváděl, že Nejvyšší správní soud v rozsudku, sp. zn. 5 As 41/2004, konstatoval, „*že přechodné období bylo stanoveno především proto, aby jednotlivá společenstva mohla přijmout stanovy a mohly se též v tomto období změnit i honitby, příp. že účelem § 69 zákona o myslivosti bylo poskytnutí právní jistoty o rozsahu honitby dosavadním společenstvům, ale aby též mohlo v jeho rámci dojít i ke změně*“, nelze z toho podle krajského soudu dovodit nerespektování označeného právního názoru. Závěr opačný byl ostatně vyloučen další rozhodovací praxí samotného Nejvyššího správního soudu, k tomu viz výše, který navazuje na judikaturu Ústavního soudu. Nedůvodná je i další námitka žalobce, kterou rovněž rozvedl i při jednání soudu, podle níž původní HS Kamenice nad Lipou (před transformací podle § 69 odst. 2 zákona) bylo založeno v rozporu s § 6 odst. 3 zákona o myslivosti, a nemělo žádné stanovy, čímž měla být zpochybněna transformace uvedeného společenstva a dosažení stavu souladného se zákonem o myslivosti. Ze správního spisu plyne, že HS Kamenice nad Lipou bylo zapsáno do evidence listinou Okresního úřadu ze dne 28. 8. 1992, č.j. ŽP/2999/92-209/1-Bá. Podkladem pro zápis HS Kamenice nad Lipou provedený citovaným oznámením Okresního úřadu Pelhřimov byla zakládací listina, jež jasně vymezovala v souladu s ustanoveními § 18 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění zákona č. 509/1991 Sb., jaký je předmět činnosti, orgány honebního společenstva a způsob jejich ustanovování, a to v souladu s § 6 odst. 3 tehdy platného zákona o myslivosti (23/1962 Sb.), který prohlásil honební společenstvo za právnickou osobu, avšak žádné náležitosti ohledně jejího založení nestanovil. Odkaz na obchodní zákoník obsažený pouze v poznámce pod čarou, je pak z hlediska právní povahy společenstva a způsobu jeho vzniku právně irelevantní, když obecná úprava právnických osob je obsažena pouze v zákoníku občanském a jeho náležitosti HS Kamenice nad Lipou v době svého vzniku splnilo. Společenstevní honitba uvedeného honebního společenstva pak byla uznána rozhodnutím Okresního úřadu ze dne 16. 3. 1993, č.j. ŽP/993/1993-206/1, bez časového omezení. Následně se dne 4. 8. 2002 konala transformační valná hromada HS Kamenice nad Lipou, na níž byly přijaty stanovy a zvoleny orgány HS Kamenice nad Lipou, čímž bylo uvedené společenstvo uvedeno do souladu s požadavky § 69 odst. 2 zákona o myslivosti. HS Kamenice nad Lipou pak v důsledku kroků učiněných na transformační valné hromadě bylo registrováno Okresním úřadem Pelhřimov ke dni 6. 9. 2002 oznámením ze dne 18. 9. 2002, č.j. PE 13873/1/2002, zn. RŽP/13873/1/02-206/1-Pí. Tato skutečnost samozřejmě nezpochybňuje další tvrzení žalobce, že by dosavadní členové HS Kamenice nad Lipou nemohli svoji účast v takovém společenstvu ukončit, protože § 26 zákona o myslivosti takový postup umožňuje, a to i bez vztahu ke skutečnosti, zda se jedná o transformující se honební společenstvo či nikoli. Je však třeba poukázat na skutečnost, že i v případě, že jde o honební společenstvo, které se v souladu s § 69 zákona o myslivosti transformovalo, bylo třeba od 1. 7. 2002 i na takové honební společenstvo uplatnit zákon o myslivosti, který zánik členství písemným oznámením upravuje v § 26 odst. 3 a uvádí, že členství v honebním společenstvu končí k poslednímu dni kalendářního roku. Protože tedy došlo k oznámení o ukončení (výpovědi) členství v transformujícím se HS Kamenice nad Lipou dne 28. 7. 2002, k ukončení účasti vystupujících členů došlo až ke dni 31. 12. 2002. Je tedy zřejmé, že v době konání transformační valné hromady HS Kamenice nad Lipou a jeho registrace dne 18. 9. 2002 byli vlastníci pozemků, kteří se poté stali členy HS Lhota – Vlasenice, a to i se svými pozemky členy HS Kamenice nad Lipou. Nelze tudíž souhlasit se závěrem žalobce, že již přede dnem konání transformační valné hromady přestali být vlastníci honebních pozemků členy HS Kamenice nad Lipou. Jejich vůle v žádném

případě nemohla jít proti ustanovení zákona, který den ukončení členství v honebním společenstvu přesně stanovil. Co se týče tvrzení žalobce, že není pochyb o tom, že s řízením o registraci honebního společenstva je spojeno i řízení o uznání společenstevní honitby, resp. jediným důvodem vzniku společenstva je uznání společenstevní honitby, je s ním třeba souhlasit, avšak otázkou, která s uznáním společenstevní honitby souvisí, je nepochybně i ta, zda jsou splněny podmínky pro registraci nového honebního společenstva (bez jejíhož kladného posouzení není na místě řešit otázku uznání honitby takového společenstva). Tato otázka sice není předmětem přezkumu v tomto řízení, nicméně odpověď na ní je zřejmá z výše uvedeného, jakož i ze závěrů soudu k dalším námitkám. Pokud žalobce namítal, že oběma orgánům státní správy myslivosti je známo, že z důvodu způsobu hlasování a rozhodování v honebním společenstvu nemohli a nemohou vlastníci honebních pozemků zahrnutých dosud do honitby Kamenice nad Lipou (kteří z něho vystoupili a založili HS Lhota – Vlasenice) dosáhnout rozdělení dosavadní společenstevní honitby Kamenice nad Lipou, konstatuje krajský soud, že tento způsob vytvoření honitby je z hlediska konkrétního případu skutečně problematický, ovšem fakt, že si členové HS Kamenice nad Lipou nastavili způsob rozhodování na valné hromadě způsobem, který členům nynějšího HS Lhota – Vlasenice neumožňoval ovlivnit rozhodnutí valné hromady HS Kamenice nad Lipou směrem k rozdělení společenstevní honitby, nemůže být předmětem tohoto soudního přezkumu. Jde totiž o úpravu vnitřních poměrů a způsobu rozhodování honebního společenstva, jež je plně v moci jeho členů, přičemž takové rozhodnutí může být v souladu s § 22 odst. 8 zákona o myslivosti napadeno u soudu, nikoli však u soudu rozhodujícím ve správním soudnictví.

Krajský soud se dále zabýval otázkou, zda HS Lhota – Vlasenice splnilo podmínky stanovené zákonem o myslivosti pro uznání honitby. Tato problematika je upravena zejména v § 17 a 18 zákona o myslivosti, nicméně ji nelze chápat izolovaně od souvisejících ustanovení, zejména pak § 31 zákona o myslivosti upravujícího změnu a zánik honitby. Základem je, aby žadatel, jímž je buď vlastník honebních pozemků nebo přípravný výbor honebního společenstva prokázal, že má v držbě honební pozemky o minimální výměře – 500 ha, a že pozemky tvoří související území (§ 17 odst. 5 a 7 zákona o myslivosti). Je zcela evidentní, že tato ustanovení se týkají společenstevní honitby nově vznikající na pozemcích, kde dosud žádná společenstevní honitba uznána nebyla. Na honebních pozemcích, které již součástí existující honitby jsou, je pak možné novou honitbu uznat, jednak za předpokladu, že budou splněna kritéria souvislosti a minimální výměry honebních pozemků, ale též za předpokladu, že bude dodržen postup stanovený § 31 odst. 2 zákona o myslivosti, tedy změna honitby musí být navržena buď držiteli zúčastněných honiteb nebo v případě, jde-li o společenstevní honitbu, honebním společenstvem. Nebo lze též uplatnit postup předvídaný § 31 odst. 6 písm. a) zákona o myslivosti, kdy dosavadní honitba zaniká rozdělením honitby na žádost jejich držitelů a nabytím právní moci nových rozhodnutí o uznání honitby, případně ostatními způsoby zániku honitby zde vyjmenovanými, avšak v takovém případě by šlo již o postup, kdy na honebních pozemcích žádná honitba není a uplatnila by se obecná ustanovení o vzniku zcela nové honitby § 17 a 18 zákona o myslivosti. Jiný režim změny uznané honitby tak, aby se z jedné honitby, která byla uznána, stalo honiteb několik, zákon o myslivosti nezná. Pokud tedy žalobce je toho názoru, že lze honební pozemky oddělit od dosavadní uznané honitby jiným způsobem než zákonem o myslivosti stanoveným, pak se mýlí, protože ze zákona jiný způsob tvorby honitby nevyplývá a zvláštní postup pro případ transformace honebního společenstva není stanoven. Uváděl-li žalobce, že zásada konstatovaná Ústavním soudem, kdy zánikem členství vlastníka honebního pozemku v honebním společenstvu nedochází ke změně honitby, platí pouze u honebních společenstev, která byla legálně transformována, avšak nelze ji aplikovat na přechodné období vymezené nepřímou v § 69 odst. 1 a 2 zákona – tedy od účinnosti zákona do 31. 3. 2003, nemohl mu krajský soud přisvědčit.

Ze shora uvedeného je zřejmé, že zákon o myslivosti, který se uplatní ode dne své účinnosti – tedy od 1. 7. 2002 i na společenstva existující podle dosavadních předpisů ve smyslu § 69 odst. 1 zákona o myslivosti, jasně stanovuje, v jakých případech dochází k vyčlenění honebních pozemků z uznané honitby. Buď se tak děje vyrovnáním hranic nebo výměnou (§ 31 odst. 1 zákona), poté, co uznaná honitba zanikla (§ 31 odst. 6 zákona) nebo prohlášením pozemku honebního za nehonební ve smyslu § 17 odst. 3 zákona o myslivosti. Jiný způsob vyčlenění honebního pozemku z dosud uznané honitby zákon o myslivosti nezná, zejména pak zcela absentuje jakýkoli režim pro případ, že dosavadní vlastník honebního pozemku chce i s pozemkem honební společenstvo, jehož je členem, opustit. Je přitom třeba dát za pravdu žalobci, když uvedl, že „v přechodném období mohli vlastníci honebních pozemků ukončit členství v honebních společenstvech zakládat společenstva nová“. Takový postup je přípustný, což soud ostatně právě nastínil. Předpokladem tohoto pak zcela jistě bylo i vystoupení z dosavadního honebního společenstva ukončením členství oznámením učiněným před tzv. transformační valnou hromadou, což ostatně tvrdí i žalobce. Nicméně v žádném případě nelze dovodit, že by současně se zánikem členství v honebním společenstvu, u něhož osobu nelze nutit k jejímu členství, došlo zároveň i k „odchodu“ honebního pozemku z honitby, která byla uznána správním rozhodnutím. Tak se v tomto případě stalo ve vztahu ke společenstevní honitbě Kamenice nad Lipou rozhodnutím Okresního úřadu ze dne 16. 3. 1993, č.j. ŽP/993/1993-206/1, které bylo následně doplněno rozhodnutím Městského úřadu ze dne 25. 3. 2003, č.j. ŽP-1616/2003-206/1-A/5, jímž byla pro tuto honitbu stanovena jakostní třída a normované a minimální stavy zvěře. Jestliže tedy zákon pro případ transformace honebního společenstva neuvedl žádný zvláštní postup při ukončení účasti a nepřipustil též automatické „opuštění“ honebního pozemku a jeho volný přechod do honebního společenstva nového, pak lze uzavřít, že žádný zvláštní právní postup přípustný není, než ten zákonem o myslivosti uvedený, jak již nastínil soud v odůvodnění výše, když je třeba dát za pravdu závěru vysloveném v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2006, sp. zn. 8 As 27/2005, uvádějícím, že *„řízení podle § 69 zákona o myslivosti má za cíl pouze transformaci honiteb do stavu odpovídajícího nové zákonné úpravě (§ 69 odst. 1 zákona) stejně jako odpovídající změnu honebních společenstev (§ 69 odst. 2 zákona). V rámci těchto řízení proto může být řešen soulad dříve uznaných honiteb, které zůstávají zachovány, s novou právní úpravou (§ 69 odst. 1 zákona), nikoliv však změna těchto honiteb, která je sice možná, ale pouze v rámci odpovídajících ustanovení zákona o myslivosti“*. Totéž konstatoval i v rozsudku ze dne 22. 2. 2007, sp. zn. 1 As 47/2005, kdy přímo odkázal na § 31 zákona o myslivosti. Pokud tedy Nejvyšší správní soud hovoří v citovaném rozsudku o možnosti změny honitby v rámci ustanovení zákona o myslivosti, nelze než znovu opakovat, že tím myslí postup, který byl zdejším soudem shora uveden, kdy není pro přechodné období stanoven žádný speciální postup pro vyčlenění honebních pozemků ze stávajících honebních společenstev a je tak třeba aplikovat postup obecný. Ostatně zcela pregnantně to Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 27. 6. 2007, sp. zn. 9 As 18/2007, kdy uvedl, že *„se zánikem členství vlastníka honebních pozemků v honebním společenstvu nelze spojovat vyčlenění jeho pozemků z honitby, jejímž držitelem [§ 2 písm. m) zákona] je toto honební společenstvo. Tato honitba je totiž uznána (a pozemkově vymezena) správním rozhodnutím [§ 2 písm. i), § 18 odst. 1] jako celek a vystoupení člena z honebního společenstva se tohoto správního rozhodnutí o uznání honitby nemůže dotknout (§ 18 odst. 1)“*, a navázal tak na závěr Ústavního soudu vyslovený v nálezu ze dne 6. 3. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 3/06. Nelze tedy než se ztotožnit se závěrem žalovaného, že pokud transformované honební společenstvo nezaniklo, pozemky tvořící honitbu, jejímž je držitelem, se „neuvolnily“ a nemohly tak být podkladem pro uznání honitby nové.

S ohledem na výše uvedené proto krajskému soudu nezbylo než žalobu jako nedůvodnou zamítnout (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci žalobce plný úspěch ve věci neměl a právo na náhradu nákladů řízení by proto bylo možno přiznat žalovanému. Jelikož však nebylo zjištěno, že by žalovanému v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s.) do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V Brně dne 17.8.2010

JUDr. Jana Jedličková, v.r.  
předsedkyně senátu